

et enkelt Parti, men der er Folk fra flere Partier, som har udtalt sig saaledes.

Fra norsk Side hævder man, som sagt, en ganske anden Opfattelse. Det fremgaar af Konstitutionskomiteens Indstilling, hvor man siger, at denne Traktat er fuldstændig forenelig med den norske Opfattelse af Østgrønland som Ingenmandsland. Det fremgaar af den norske Udenrigsministers Michelets Udtalelse i Stortinget den 28. Marts — jeg haaber, jeg har den højtærede Formands Tilladelse til nogle korte Citater —, idet han siger, at han i Indstillingen ser et Udtryk for at have saa nær et samlet Folk staaende bag den Opfattelse, at Østgrønland i Dag i Forhold til Norge maa betragtes som Ingenmandsland, og at Stortinget ikke anser Overenskomsten uforenelig med denne Opfattelse.

Det er altsaa den norske Udenrigsministers Opfattelse af Traktaten. Naar man stiller den op mod den danske Udenrigsministers Opfattelse, som vi har hørt den fremsat af den afgaaede Udenrigsminister og gentaget i Dag af den nu siddende Udenrigsminister, kan man dog ikke sige andet, end at her foreligger en *bevidst* Søgen Ly i uklare Udtryk, idet den ene Udenrigsminister siger til sit Folk: Vor Opfattelse er den, det er den rigtige, og Traktaten er forenelig med denne — og den anden Udenrigsminister siger til sit Folk: Vær ganske rolig, thi denne Traktat er fuldt ud forenelig med vor Opfattelse.

Og nu oplyses det, at en Række norske folkeretskyndige har støttet den norske Opfattelse. Skulde det nu være saaledes, at en Række danske folkeretskyndige kom til det samme Resultat, maa jeg dog spørge den højtærede Udenrigsminister, om det ikke vilde være fuldkommen uforsvarligt at vedtage en Traktat, om hvilken man havde en Række sagkyndiges Udtalelser for, at den var uforenelig med den Opfattelse, man hævdede fra dansk Side. Heraf følger med Nødvendighed, at der, inden denne Traktat forlader Rigsdagen, maa foreligge Udtalelser fra vore bedste Folkeretsekspertter om denne Traktats rette Vurdering paa dette Omraade. En Udvalgsbehandling er altsaa allerede af denne Grund en bydende Nødvendighed.

Det næste Punkt, jeg ønsker at uddybe, er det, som først den daværende Udenrigsminister og senere baade Venstres og Socialdemokratiets Ordførere rørte ved, og hvor de fremsatte en Opfattelse, som nu er tiltraadt af den højtærede Udenrigsminister. Den daværende Udenrigsminister udtalte, at „Traktatens Formaal var at fjerne Mulighederne“ — at

fjerne Mulighederne — „for Konflikt mellem de to Lande“, og i Slutningen af sin Tale „at fjerne de Vanskeligheder, som hele denne Sag har fremkaldt“. Og Hr. J. C. Christensen sagde, at „ved Vedtagelsen vil vi opnaa bedre Forhold mellem de to Folk, som dog ikke paa nogen Maade kan se deres Lykke og Interesser plejet ved, at man holder en Strid af den Art gaaende. Man maa tværtimod ønske, at denne Strid ophører, saa at der kan blive et fredeligt Forhold mellem de to Folk“. Altsaa ogsaa her en bestemt Fremhæven af denne Traktats Værdi netop liggende deri, at den udjævner Vanskelighederne, at netop denne Traktat gør en Ende paa Vanskelighederne. Og den nuværende Statsminister sagde som Ordfører for Socialdemokraterne, at „det er vor Overbevisning, at man ved at vedtage denne Overenskomst udelukker de Stridigheder, som var godt i Gang med at udvikle sig“, og fortsatte: „Vi afværger ved Overenskomsten, at der kan blive et virkeligt internationalt Spørgsmaal ud af det i Virkeligheden lille Spørgsmaal, det drejer sig om.“

Gennem alle disse Udtalelser gaar som en rød Traad, at det, der er Værdien af denne Traktat — og det er den eneste Værdi, den har set fra dansk Side —, det er, at den bringer Vanskelighederne til Ophør. Lad os saa sammenstille disse Udtalelser med de norske. Saa vil man se, at en Vedtagelse af Traktaten ud fra den Forudsætning, som er en grundlæggende Forudsætning, er at vedtage Traktaten ud fra ikke en bristende Forudsætning, men en allerede bristet Forudsætning.

Det fremgaar af den norske Konstitutionskomitees Indstilling, hvor der staaar: „Grønlandsspørgsmaalet er saaledes ikke løst i sin Helhed, det væsentlige staaar fremdeles aabent“. Det fremgaar af Udtalelserne i Stortinget, hvor først to, der stemte imod Traktaten, Frk. Christie og Hr. Ameln, udtalte, den første, at „her stod vi i Grunden kun ved Begyndelsen“, den anden, at „dette er Indledning til en norsk Fremmarch og ikke Afslutningen, Begravelsen af en Sag“. Nu kan man sige: Ja, det var Modstanderne af Trakten. Men saa kommer vi til Tilhængerne. Vi kommer til selve Konstitutionskomiteens Ordfører Hr. Grivi, der sagde, at „det vigtigste af dette Grønlandsspørgsmaal staaar aabent, vi staaar ikke ved Slutningen, vi staaar ved Begyndelsen“, og endelig Hr. Gjøstein, som sagde det samme: „ikke ved Afslutningen, men ved Begyndelsen“. Den sidste tilføjede ganske vist, at han ønskede, at „Løsningen maatte ske saaledes, at et